

talent", „Vocea României”, „X Factor”. A mai lansat două albume solo, *O stea și Jocul de-a joaca*, 2004 și în același an, compilația Best of intitulată *12 ani, 12 balade*, urmată de albumul *La jumătatea vieții*.

A jucat în filme de lung metraj precum *O vară de neuitat* - în regia lui Lucian Pintilie și *Occident* - regizor Cristian Mungiu și în scurt metrajul *Corul pompierilor*.

Pe micul ecran colaborează cu membrii grupului studentesc de umor *Divertis*, cu care apare după '89 la TVR. Cu *Divertis* devine co-prezentator al emisiunii pamflet de pe Antena 1, obținând o popularitate uriașă, astfel că într-un sondaj publicat de TVR 1 este ales „cel mai bun comediant al anului 2003”. Apare și în *Land of Jokes*, serialul de satiră produs de o parte din *Divertis* numită *Distractis* pentru Pro TV, unde a jucat rolul *Nemuriciul* (inspirat din *Highlander*). L-a jucat pe inspectorul șef de poliție Fane Popovici în *Vine poliția!*, un serial V.

Pe scenă a jucat în *Viconte*, o piesă de teatru muzical de Eugen Ionescu, în piesele *Din adâncuri* și *Azilul de noapte*, de Maxim Gorki. L-a interpretat pe Cadâr în comedia *Take, Ianke și Cadâr*. A participat la înregistrarea spectacolului radiofonic „Henric al V-lea”, care a primit Premiul UNITER pentru cel mai bun spectacol radiofonic.

A scris mai multe cărți pentru copii, un volum de poezii intitulat *Purtătorul de cuvinte*, articole sportive în mai multe publicații, iar la vârsta de patruzeci de ani a început să publice cărți care tratează teme spirituale.

S-a căsătorit cu Daniela în 1993, în 2009 a divorțat, au o fiică - Ana Iarina (n. 1997).

La sfârșitul anului 2010, Pascu a suferit un atac cerebral soldat cu o paraliză temporară, iar la 26 septembrie 2016 a decedat în urma unui infarct miocardic.

Dan CHIRIAC

Amintiri despre Gyuri

La sfârșitul anilor '80 și primii ani post-decembriști aveam o stagiune permanentă la Teatrul popular din Călărași, o sală intimă, cu balcon, de vreo 300 de locuri probabil, dar mereu arhiplină. Directoarea, Dana Cojenel, era o femeie extrem de inimoasă și o ajutam cu drag în acea perioadă de „autofinanțare” (ce bună ar fi și acum, i-ar obliga să mai facă spectacole pe unii diriguitori de instituții culturale, care-și fac planul doar prin închirieri de spații!): de două ori pe lună luam în Dacia mea 3 artiști, suficienți pentru două ore de spectacol - nu-mi aduc aminte, dar e posibil ca uneori să fi susținut și două concerte într-o zi. Nu fără peripeții: la una din plecări un șofer de excavator, care mai mult ca sigur nici n-avea voie să circule prin oraș, a pendulat cupa chiar când treceam prin dreptul lui și mi-a făcut praf parbrizul; am scăpat din fericire teferi, alt noroc fiind acela că unul din artiști era Ștefan Hrușcă, care locuia nu departe, într-o garsonieră în Tei și ne-am înghesuit toți în Olteci-ul lui. Altădată, la întoarcerea de la Călărași de această dată, noaptea, obosit fiind, era să poposim într-un lac, am rotit brusc volanul la o curbă neșemnalizată corespunzător, toate lucrurile au sărit din portbagaj (capac... automat, deh, Dacia!), iar Angela Ciochină n-a conștientizat să repete până acasă: „Vai,

domnul Tavi, era să murim!”. Cu o stagiune atât de densă era nevoie să caut mereu nume noi, pentru a nu repeta distribuția, așa că într-o zi mi-a venit o idee: aflasem că Ioan Gyuri Pascu, un nume în ascensiune, fusese repartizat, după ce absolvise Spaniola la Cluj-Napoca, într-o comună din județul Călărași. Nu mai știu cum am dat de el, fiindcă pe atunci nu existau telefoane celulare, dar a venit la spectacol și a avut un succes extraordinar, uimind publicul și cu înzestrările sale de ventriloc. Sigur că de atunci l-am reîntâlnit de multe ori, prezentându-l în recitaluri alături de formația sa, *Blueworkers* (alcătuită pe scheletul grupului arădean *Pacifica*), uimitor de fiece dată prin diversitatea repertoriului abordat (inclusiv arii din opere și canzonete, avea o voce fantastică) și prin plurivalența talentului. Astfel, îmi aduc aminte de un mare eveniment găzduit de elegantul hotel din Poiana Brașov al fostului fotbalist Aurel Munteanu sau de show-ul susținut pe stadionul din Moinești, la „Zilele municipiului”. Am fost găzduiți atunci de prietenul comun, primarul Viorel Ilie, prilej de a depăna amintiri de la pescuit, Gyuri fiind un pasionat, ca și mine (înțeleg că avusese un accident la picior, pe malul apei, cu puțină vreme înainte de a se prăpădi, din care cauză la ultimul recital cântase așezat pe scaun). Doamne, de câte ori nu m-a invitat Ivan Patzaichin să mergem împreună la clubul lui Gyuri, unde el și soția lui Georgiana erau nelipsiți, Ivan fiind mare amator de rock! Nu eram niciodată liber - și cât de mult regret acum! O altă pasiune comună a fost sportul, în special fotbalul, Gyuri fiind nu o dată invitat să comenteze meciuri la emisiuni de specialitate, la radio sau TV. În ultima parte a existenței echipei mele de suflet, F.C. Național (între suporterii „progresiști” de vază se numără Radu Cosașu și Mircea Vintilă), de la ale cărei meciuri nu lipseam, adesea alături de mama mea, imnul ce se auzea la difuzoare era compus și interpretat de Ioan Gyuri Pascu și se intitula „Cavalerii frunzei de platan”. Astăzi, probabil platanii seculari mai sunt în parcul din Dr. Staicovici, dar stadionul are lacătul pus de BNR la poartă, ca un sfârșit abuziv și trist de legendă. Și a intrat la rândul său în legendă, odată cu echipa pe care a iubit-o și el, Ioan Gyuri Pascu...

Octavian URSULESCU

Sir George Martin

Născut în 1926, a fost un faimos producător muzical, compozitor, aranșor, inginer de sunet și muzician britanic, poreclit Al cincilea Beatles. A studiat pianul și oboiul, a fost angajat al BBC, apoi al casei de discuri EMI

